

STUDENTEN WEEKBLAD

8^e Jaargang.
No. 10.

REDACTEUREN: CH. E. DUTILH, D. A. DE FREMERY, J. A. SCHOUTEN,
J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW, F. A. VENING MEINESZ,
R. VER LOREN VAN THEMAAT. (DELFT)

N. J. C. VAN HASSELT, J. C. DE JOODE, K. F. KATZ, W. J. H. MASCHHAUPT.
(AMSTERDAM)

Donderdag
7 Dec. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende Vergadering der Delftsche Redactie ten huize van den heer J. A. SCHOUTEN, Leeuwenhoeksingel 38, op Dinsdag 12 December 1905, des middags om 4 uur.

Eerstvolgende Vergadering der Amsterdamsche Redactie ten huize van den heer K. F. KATZ, Weteringschans 233, op Maandag 11 December 1905, des avonds om 10 uur.

De studenten aan de T. H. S. zijn mede verplicht, de door de wet op het hooger onderwijs gewaarborgde vrijheid van studie te handhaven.

Er is mij onder oogen gekomen het hieronder afgedrukte bericht aan C₁, B₁, W₁, E₁, M₁.

PROPAEDEUTISCH EXAMEN

voor
Civiele-, Bouwkundige-, Werktuigkundige-, Scheepsbouwkundige-,
Electrotechnische- en Mijn-ingenieurs.

Voorwaarden tot Toelating
voor het Examen in Beschrijvende Meetkunde.

1. Om tot het propaedeutisch examen te worden toegelaten is noodig, dat de werkstukken, die in den afgelopen cursus zijn opgegeven, in de teekenzaal worden vervaardigd, en vervolgens gewaarmerkt en goedgekeurd worden ingeleverd (Kon. Besluit van 4 Juli 1905, Art. 17, al. 2.)⁽¹⁾

2. De teekeningen moeten geleidelijk worden ingeleverd; zij zullen alsdan regelmatig worden nagezien. Na een bepaalden, nader aan te geven datum, kunnen geen teekeningen, die voor de toelating in aanmerking kunnen komen, worden nagezien.

3. In den loop der maand Februari van het tweede studiejaar zal eene voorloopige beoordeeling door den docent geschieden en worden medegedeeld.

4. Zij die bij een vroeger examen voor gedeeltelijke vrijstelling in aanmerking kwamen, kunnen in overleg met den docent aanvullen.

⁽¹⁾ Om tot eenig deel dezer examens te worden toegelaten, moet de examinandus door het indienen van behoorlijk gewaarmerkte teekeningen of verslagen het bewijs hebben geleverd van voldoende praktische beoefening der vakken, waarover het examen loopt.

Ik moet aannemen, dat dit gedrukt bericht door de T. H. S. wordt afgegeven — evenwel meldt geen naam of letter zijn herkomst.

Na lezing heb ik tot mijn smart moeten besluiten tot de volgende stellingen:

A. De voorwaarden tot toelating van het Examen in Beschr. Meetk. zijn **gedeeltelijk niet-ontleend** en **strijdig** aan bepalingen van Wet Algemeene Maatregelen van Bestuur.

B. Al. 2, Art. 17, Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 is **strijdig** met Art. 122 der Hooger Onderwijswet.

C. De in de Wet bedoelde **vrijheid van Studie** wordt door een en ander **beknibbeld**.

A. Het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (Art. 17, al. 2) eischt enkel en alleen voor de **toelating** tot de examens het bewijs van voldoende praktische beoefening der vakken, door het indienen van behoorlijk gewaarborgde teekeningen of verslagen. eischt **niet**, dat de teekeningen in de teekenzaal worden

vervaardigd, en goedgekeurd worden ingeleverd (gelijk den oppervlakkigen lezer toeschijnt door het entre paranthese).

nòch, dat zij gedeeltelijk moeten worden ingeleverd, nòch bepaalt, dat teekeningen na zekeren datum vervaardigd niet meer in aanmerking komen.

Dus, in strijd met het Koninklijk Besluit, zou men buiten Delft studeerende (wat volgens Art. 122 der Wet mogelijk is) niet toegelaten worden tot het examen.

B. Art. 33 Wet.

Voor zoover **niet** door deze wet bepaald, worden bij algemeenen maatregel van Bestuur vastgesteld:

a. enz.

b. enz.

c. het examen, bedoeld in art. 123, de voorwaarden voor de verleening van den doctorstitel, de wijze, omvang en duur van de examens en promotiën, de tijdstippen, waarop zij worden gehouden en al wat er verder daarop betrekking heeft.

Let wel „voor zoover **niet** door deze wet bepaald.” Art. 122 der Hooger Onderwijswet:

Tot het afleggen van de in art. 119 bedoelde examens wordt ieder, onverschillig waar hij de daarvoor vereischte kundigheden heeft opgedaan, toegelaten, mits hij in het bezit zij van een getuigschrift van bekwaamheid tot de studie aan de Technische Hoogeschool.

bepaalt wèl, dat ieder wordt toegelaten tot de examens, onverschillig wáár hij de kundigheden heeft „opgedaan”, behoudens éen eisch: het bezit van het getuigschrift. Dus niet vereischt wordt: door het indienen van behoorlijk gewaarmerkte teekeningen of verslagen het bewijs te hebben geleverd van voldoende praktische beoefening der vakken, waarover het examen loopt.”

Het art. 122 eischt dus voor toelating tot de examens geen kundigheden of bewijzen daarvan (in casu door teekeningen Beschr. Meetk.) — laat evenwel vrij aan den examinerator om te onderzoeken gedurende het examen of de „toegelaten” examinandus aan de door hem gestelde eischen van kunde voldoet.

Conclusie: Art. 17, al. 2 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905, beperkt dus meer dan de we volgens art. 122 **uitdrukkelijk** wil, is zelfs zéé strijdig in zooverre, dat personen, welke we aan art. 112 voldoen en dus wettelijk toegelaten moeten worden, ingevolge bedoeld Koninklijk Besluit niet toegelaten worden.

C. Het is evident, dat art. 122 der Hooger Onderwijswet-belichaamt den geest van de wet, het fundament-vormt waarop zij opgetrokken is —
de vrijheid van Studie.

Niet minder evident is, dat door het Koninklijk Besluit deze vrijheid wordt beknibbeld, dat bovenafgedrukt stukje, dat door de T. H. S. wordt verspreid, deze vrijheid van studie ontnemt.

Vereeniging tot het uitgeven van beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de T. H. S.

Op verzoek van het comité van voorbereiding hebben ondergeteekenden zich tot voorloopig Bestuur geconstitueerd, ten einde de meest spoedeisende maatregelen te treffen of voor te bereiden.

In aansluiting met den „Oproep” in het S.-W. van 30 Nov. j.l. wordt het volgende bekend gemaakt:

- I. De bewuste handleidingen zijn alleen verkrijgbaar voor leden der Vereeniging.
- II. Het aantal leden bedroeg Dinsdagavond \pm 350 man.
- III. Het voorloopig Bestuur stelt zich voor, zoo spoedig mogelijk 24 kandidaten te stellen (voor elk der 7 faculteiten 3 en 3 voor de Algemeene Wetenschappen) voor de commissie, welke de redactie en uitgave der bewuste handleidingen met het genoemd Bestuur zal beheeren.

Allen, die zich nog niet bij de Vereeniging aansloten, wordt dringend verzocht dit alsnog ten spoedigste te doen.

Het voorloopig Bestuur,

F. C. KIST Jr., Voorzitter.
J. B. H. COENEN, Secretaris. *)
H. H. DE IONGH, Penningmeester.
A. DE STOPPELAAR, } Commissarissen.
F. G. MASSINK, }

*) Havenstraat 3, DELFT.

Aan het S.-W.

Ik kan niet nalaten, er de redactie eens een hartig woordje van te zeggen: 't blad lijkt als Delftsch Studentenblad weer naar niets. Kroegdiëssen kunnen er gevierd worden, Lezingen kunnen gehouden worden, interessante Debating-avonden, Lustra van Corpsverenigingen kunnen plaats vinden, Corpsvergaderingen over belangrijke quaesties en van dat alles neemt het blad eenvoudig niet de minste notitie. Alleen een paar redevoeringen van praesides, „die toch eenmaal gezet zijn”, vullen groote vellen, waardoor stukken van direct belang, die allen het eerst moesten opvallen, in een hoekje achteraf worden geschoven.

Denkt Gijlieden nu heusch, Heeren Redacteuren, dat er voor Uw blad belangstelling kan bestaan onder hen, die iets voelen voor wat er voorvalt in ons D. S. C.?

Maar Gij zult waarschijnlijk hebben zitten peinzen over Entropie of over een of andere diepzinnige filosofie over de Corps- en bondquaestie, die na het duidelijk antwoord van den Senaat en het applaus op de Corpsvergadering al lang en breed de wereld uit is.

Enfin, als Gij er dan werkelijk niets van weet, van dat alles, dan zal ik er U maar eens iets van vertellen. Want er is heel wat gebeurd in deze laatste weken.

In de eerste plaats dan heeft de Oud-Hoogleraar

FEUILLETON.

Feestavond.

Vervolg.

Ook het aanwezige publiek verdient wel nader bekeken te worden.

Ziet eens dien ouden boer daar!

Hoe genoegelijk grunnikt zijn breed gezicht, vol van de plooiën van den buitenarbeid; zijn grove neus is zwaar gebogen en hangt over den mond; zijn stoppelig vuil haar staat steil naar boven, terwijl een legioen gele haarpiekjes zijn wangen overzwermt.

Hij rust met de handen op een ouden stok, dien hij tusschen de zwart-ombroekte knieën klemt.

Naast hem zit zijne vrouw.

Bolrond en oolijk rood staat stijf haar hoofd boven den nauwen japonkraag, heur haar glimt van vet, haar ooren, die wijd uit staan, lijken mij van ter zijde gezien onevenredig van afmeting.

De japon, die haar vollen boezem stijf omspant, en in

Mr. M. W. F. TREUB op DEBATING

een hoogst interessante verdediging gegeven van de inder tijd ook in dit blad vermelde stellingen, in hoofdzaak betrekking hebbende op het standpunt der Vrijzinnig-Democratie. Het stukje van Ts. was niet zonder uitwerking gebleven; een zestigtal aanwezigen bewees, dat Mr. Treub hier belangstelling weet te wekken, welke door zijn werkelijk bijzonder heldere voordracht alleszins gemotiveerd wordt. 't Was dan ook te verwachten, dat zijne stellingen op het gebied der sociale wetgeving hier belangstelling zouden wekken, waar de ingenieur toch in zijn loopbaan zoo van nabij met deze wetgeving en hare gevolgen in aanraking komt.

Het debat, waaraan door Prof Ter Meulen en vijf leden werd deelgenomen, leed eenigszins onder het feit, dat er zeer weinige principieele tegenstanders onder het gehoor werden aangetroffen, maar was ondanks dat vrij geslaagd.

Het moet, dunkt mij, voor het Debating-bestuur een vrij pijnlijk oogenblik zijn, als de lijst van hen, die in debat wenschen te treden, zoo goed als oningevuld tot de bestuurs-tafel weerkeert. Hoe 't ook zij, de avond als geheel was een succes, waarvoor Debating Mr. Treub in dankbare herinnering zal houden.

Den dag na Debating, den 16en November, begonnen de

WEERBAARHEIDSFEESTEN.

Herinnering is de schoonste gift, die de goden aan de stervelingen gegeven hebben en te gelijk de wonderlijkste; want zij maakt het verleden weer levend en haalt uit in den nacht verdwenen tijden de gebeurtenissen weer terug, om ons weer blij te maken bij het herdenken.

Velen zullen zich nog eens de Weerbaarheidsfeesten weer voor den geest terugroepen. De rij der feesten begon op de Sociëit; dien Donderdag vele dames bijeen waren, die allen bij het Bestuur op receptie gingen, waar een harer met een werkelijk keurige toespraak als huldeblijk van de Delftsche meisjes, aan 't Bestuur een krans overreikte.

De President van Weerbaarheid antwoordde reeds den volgenden avond.

Voor dat Vrijdagavond het bal begon, vond een gezelschap het noodig en plezierig een wandeling naar Rijswijk te maken, waarvan balmoeders zeiden, dat dwaasheid was, en waar, omdat er meisjes bij waren, natuurlijk thee gedronken werd. De uitvoering was aardig. Huzarenmuziek voor een bal is veel beter, dan Apollo-muziek, de stemming werd er zoo genoeglijk door onderhouden. Groote officieele tafel, cortège na de pauze. Gezellig bal, dat tot half vijf vol animo voortduurde. Waar de datum van dit Weerbaarheidsfeest samenviel met dien van Neerlands onafhankelijkheid, mocht een hulde-telegram aan H. M. de Koningin niet achterwege blijven. Den volgenden dag werd hierop een telegram van dankbetuiging ontvangen. En nog had 't feest geen einde.

Zaterdagmiddag bij helder vroolijk herfstweer waardoor 't Hollandsch landschap zulke typische vroolijke kleuren krijgt, ging weer een groot gezelschap er op uit, en trok door de weilanden naar de herberg 't Bonte Huis waar weer thee gedronken werd en meteen 't plan gevormd om 's avonds naar de comédie te gaan. Weer was dien avond 't gezelschap bijeen, en nam de voorste rijen van de parterre

nijdige trekkingen haar middel omvat, is van een knal-groene stof, oud en eerwaardig; alvan uit de knellende mouwen kijken de eerlijk vergroefde handen, vol pimpels en plooiën — de voeten onder den rand van den rok uit, zijn lomp en plomp en de schoenen, die ze in vatten, zijn van dorpsmodel.

Voór haar zit een jonge schoone.

Het mooi-vinden der boerenjongens berust op andere, laat ons zeggen meer practische gronden, dan de onze.

Hoe velen aanbidden niet het bleeke zwart-oogige pikante meisje, in wier oogen alles te lezen is; — nu daarvan zou een flinke boerenknappe niet houden. Zijn bewondering rust op het weldoorvoede, kleurig, frissche boerinnetje, dat in haar volle vormen hem door hare gezondheid onwilkeurig behaagt, hij rekt niet zoo zeer het schoon der gelaats-trekken, als wel de toekomstige flinkheid der huisvrouw, die hem bij moet staan in den strijd met de aarde.

Maar daar we weer terug moeten tot wat ons opschrift beloofde drukken wij hieronder voor de merkwaardigheid af het programma van de hier bedoelde uitvoering.

Eerste muzikaal gedeelte.

1. VIVE SCHIJNDEL (Pas Redoublé) J. Krever.
2. ISABELLA (Ouverture) E. Erckf.

in beslag, wat heftige verontwaardiging bij een paar eerste jaars opwekte.

't Comediestuk was werkelijk allerdolst, en hadden wij ons niet zoo goed geamuseerd, dan ging ik een scheldpartij op touw zetten over het feit, dat ze aan de Delftenaars zoo'n stuk als abonnementsvoorstelling durven voorzetten.

Toen ging de schare uiteen, en waren de schoone dagen voorbij; en Weerbaarheid slijt weer kalm zijn dagen, ze opeenhoopende tot weer een nieuw lustrum gevierd kan worden.

In het Corpsleven was de rust weergekeerd, maar niet voor lang, want reeds den volgenden Vrijdag was er weer een schoon feest in vollen gang:

DE KROEGDIËS,

die weer op de vanouds bekende wijze werd gevierd. Iedere diës van Corps en Kroeg brengt ze weer, die twaalf slagen, die duisternis, dat „uren, dagen, maanden, jaren,” telkenmale keeren ze weer, de ernstige woorden van den president, gevend een overzicht van het belangrijke, dat geschiedde, en toch, eentonig wordt dat alles nooit. Het dooreenmengelen van ernst door die uitgelaten vroolijkheid en dwaze vreugd geeft aan zulk een feest een eigenaardige bekoring.

De vroolijke stemming, de talrijke opkomst, lieten weinig te wenschen over, alleen liet de avond, als de meeste vorige, ons deze vraag onopgelost: „Er moet iets bijzonders gebeuren, zoo'n avond; een dergelijk café-concert is niet, wat het wezen moest, maar wat behoorde er in de plaats te komen?”

Aan het volgende Kroegbestuur is het, op deze vraag een antwoord te vinden; zonder in het minst te willen beweren, dat dit de beste oplossing zou zijn, zou ik toch in overweging willen geven:

Kan bij de Kroegdiës niet door de niet-eerste-jaars een of ander op verschillende toestanden toepasselijk tooneelstuk worden opgevoerd, b. v. onder leiding van onze I. G. O. V.? Zoo iets zou, wanneer er eenige moeite aan werd besteed, zeer zeker een succes kunnen worden.

't Kan, dunkt mij, wel als vaststaand worden aangenomen, dat „Vier Provinciën”, „Bokkie Bè” en andere nieuwigheden op dit illustre gebied, niet gerekend kunnen worden tot amusemen, die men den leden behoort voor te zetten. Ik laat de vraag in hoeverre dergelijke vertooningen heilzaam of verkeerd zijn, in het midden, beweer alleen, dat de meeste nummers werkelijk naar niets lijken, ook niet in hun soort. Niets zou bovendien beletten, de enkele meer geslaagde nummers met een programma, door studenten uit te voeren te verbinden.

Na deze bespiegelingen, komen wij in chronologische volgorde tot Maandag 27 November, den dag, waarop de oude Senaat zich zou terugtrekken om plaats te maken voor zijn opvolgers. Groot was het succes van den dag door de Geïmproviseerde

SERENADE AAN DEN BURGEMEESTER,

die, gelijk 's middags werd ontdekt, dien dag zijn 70ste jaar zag beëindigd. Het geïmproviseerde van het feest, gaf het geheel een eigenaardige stemming en verhoogde ook zijne waarde voor den jubilaris, die, door de oude en nieuwe Senatoren met de eereleden reeds op stoep te ontvangen, duidelijk toonde, dat zijne belangstelling in het Studenten-

3. LA CRÉOLE (Polka Mazurka) M. J. H. Kessels
4. LES ROSES (Valse de Concert) A. Preckher.

5. DAAN DE NACHTWACHT.

Komische Voordracht door den Heer J. Koop.

6. TINUS KOLENSCHOP.

Komische Voordracht door den Heer C. J. van Velzen.

7. HET SPREEKUR VAN DEN DOKTER.

Blijspel in één bedrijf.

Personen:

Dokter Adelaar L. J. Arkesteijn.
Theodoor, zijn broeder A. Arkesteijn.
Mr. Henderson, een Engelschman C. J. van Velzen.
Robert, zijn zoon S. van Leeuwen.
Jan Spreeuw, knecht van Dr. Adelaar J. Koop.
Lummelhof, P. Kuipers.
Wildeman, } patiënten H. Tetteroo.
Zottenbol, } * * *
Een Apothekers-leerling S. van Leeuwen.

— PAUZE. —

Tweede muzikaal gedeelte.

8. RECRUTEN-MARSCH M. J. H. Kessels.
9. FLEURS ET SOURIRES (Valse) L. Hansenne.
10. L'OREADE (Redowa) M. J. H. Kessels.

corps van Delft, waarvan hij gedurende lange jaren zoo ondubbelzinnig deed blijken, nog steeds niet verflauwt. Het feit, dat in den Burgemeester tevens een Curator werd gehuldigd, gaf den avond eene dubbele beteekenis.

Ook als schilderachtig geheel heeft eene serenade waarde. Hoe fantastisch gaan daar die walmende fakkels langs de grachtjes, die hoe stil ze zich ook voordoen toch eigenlijk de grootste levenmakers zijn, die bestaan.

Want wat noodt zoozeer tot een helderen galm als die eeuwig zwijgende waterstraaltjes met bruggetjes?

Om tot de fakkels weder te keeren.

Zij gingen dan als gekuipde, vlammeende duivels langs de gracht, gedragen door geestdriftige eerste jaartjes, die loflijk, pek en zwalm braveerden, om den burgervader hun blijvende verknochtheid te doen blijken.

Alle vaandels van vereenigingen waren tegenwoordig, alsmede vele bestuurders, die hem, die 33 jaren Delft bestuurde, wilden huldigen.

Op de kroeg teruggekomen had de

SENAATS-OVERDRACHT

plaats.

Deze wederom in publiek gehouden overdracht kenmerkte ook dit jaar zich door een plechtig karakter.

Eerst hield de aftredende president J. H. Telders een rede, waarin hij zijnen opvolger installeerde na hem nog eens op 't hart gedrukt te hebben goed de belangen van het corps te behartigen.

Ook tot zijne mede-senatoren sprak hij een woord van waardeering voor hunne prestaties als leden van den senaat.

Daarna hield in antwoord de nieuwe president van den senaat een mooie, ernstige rede.

Wij zullen niet er op terugkomen, onze lezers hebben haar kunnen vinden in een der vorige nummers.

De plechtigheid eindigde in een gezellig samenzijn der 2 senaten — het nu reeds verleden en de toekomst zij vereenigden zich in 't heden.

Eindelijk blijft nog slechts te memoreeren

VRIJE STUDIE.

Vrije Studie debuteerde, hoewel zeer laat in 't jaar, met Ds. Rocheblave, een Franschman, die ons bezig hield met het vraagstuk: „Faut-il que jeunesse se passe”. Ik kan nu niet zoo bijster enthousiast over deze lezing zijn. Wel daarover dat 't Vrije Studie-bestuur een lezing gaf op de Leeszaal, maar wat we te hooren kregen, was zoo gewoon.

Als we aankondiging krijgen van een lezing over dit onderwerp, van een Fransche dominee, dan zijn onze verwachtingen hoog gespannen, en hopen we op een schoone bloemrijke voordracht, om het onderwerp een aangenamen vorm te geven. Maar wat we kregen leek net een doodgewone rein-leven-voordracht, voor de variatie eens vertaald, met er in behandeld een beetje de Parijsche zeden en gewoonten, en verder eigenlijk niets. 't Idee van een lezing door een buitenlander vind ik buitengewoon toe te juichen, maar dan liefst met andere onderwerpen, die niet zoo afgezaagd zijn reeds in Holland, en die daardoor geen indruk maken.

Eenige der redacteuren
van het S. W.

11. FEEST OP 'T DURP.

Komische Voordracht door den Heer H. Tetteroo.

12. HANNES DE KALVERENKOOPMAN.

Komische Voordracht door den Heer A. Arkesteijn.

13. EEN GEZELLIGE KAMER.

Blijspel in één bedrijf.

Personen:

De Repelaer, Gepens. O. I. Officier H. Tetteroo.
van Soerel, } A. Arkesteijn.
Smith, } studenten C. J. van Velzen.
De Breede, } J. Koop.
Achthuis, hospes S. van Leeuwen.

14. DE BRUILOFT VAN NEEF JANUS.

Komisch Duet,

door de Heeren L. J. Arkesteijn en C. J. van Velzen.

15. DE KIESVEREENIGING VAN STROMPELHORST.

Komische Ensemble-scène.

Personen:

President A. Arkesteijn.
Peer, Candidaat J. Koop.
Boeren.

Als men mij vraagt hoe mij de uitvoering bevalen is, dan moet ik zeggen: opperbest.

Ziet, er zijn twee manieren van tooneelspelen.

Delftsche Sonnetten.

I.

Zooals soms in een meer, zoo wijd,
Een groenlijk lelieblaadjen drijft,
En, in het midden dommelen blijft,
In schijn van zoete vredigheid —

Zoo is in Delft zijn markt geleid,
— Een vlak in 't midden neergeklijft,
Waarop een kerkspits schrijft — ja schrijft,
De woorden van de eeuwigheid.

Dat zoo mijn droeve ziele wachte,
In 't midden van mijn zijn,
Op lossing van haar pijn.

Daar stil en vredig ruste zachte.
Tot aan 't ende van haar lij'n,
In eeuwigheid zij gaat verglij'n
.
.

II.

Zooals soms op dien bladerrand
Een steile waterjuffer zit,
Zich warmend in het maanlicht wit.
En peinzend tuurt naar 't oeverzand.

Zoo staat op Delfia's markt geplant
Een man van brons, zoo zwart als git,
Een man eertijds vol pit — ja, pit —
Door wijsheidsdroefnis overmand.

Dat zoo zijn wijze ziele gruwe
Van 't droeve, aardse sleurbestaan
Zijn fronsend voorhoofd zich niet luwe.

Heb meelij met zijn weemoedstraan;
Dat geen hem van zijn marmer duwe
Lang ist die Reue — kurz der Wahn . . .
.
.

CROCUS.

In de Opera.

Daar zaten we dan in de Fransche Opera op den 2^{en} rang. We hadden een vrij goed gezicht in de zaal op het tooneel, en konden, daar we ongeveer een kwartier te vroeg waren, op ons gemak nog wat rondkijken. Het orkest kwam binnen en maakte het mooi lastig met een allerakeligst gezaag en gefluit en gekras op diverse instrumenten. Gelukkig kwam hiernaar spoedig een eind en hoorden we een belletje gaan.

Kalm-plechtig rijst het scherm. Er komen eerst voeten, dan rokken en beenen te voorschijn, tenslotte volgroeide menschen op den voorgrond, daarachter nog maar steeds

De eerste manier, de goede, de mooie en beste, is het door innerlijken drang bewogen worden tot toneelspeelen, het gansch zich geven in de uit te beelden rol.

Dan de tweede manier.

Door ijverige oefening is de tooneel-enthousiast zoover gekomen, dat hij — niet te zeer hinderlijk, en voor eenvoudige menschen, (indien niet fijn voelende) bedriegelijk — meer poogt te geven wat hij met zijn verstand uitgerekend heeft dat een persoon zal doen in dien of dien toestand.

Onnoodig te zeggen dat deze laatste soort verfoeibaar is, zij 't ook zeer sterk vertegenwoordigd in Studenten-tooneel, liefhebberij-comedie en dergelijke, maar daar de verdienste van niet hinderlijk zijn een positieve verdienste is, kan niemand het dezelve kwalijk nemen.

Nu is het mij opgevallen dat de vertegenwoordigers der tweede rubriek onevenredig schaarsch, die van de eerste rubriek zeer talrijk waren. Geen der spelers haast die niet — zij 't in boersche opvatting — geheel voelde wat hij speelde. Er waren een paar onder hen, die ik zou wenschen op te doen treden voor meer en beter publiek, als ik niet overtuigd was, dat dit hun kinderlijk eenvoudig spel slechts

voeten, beenen en rokken. Als het scherm geheel is opgehaald, blijkt het niet zeer groote tooneel volgepropt met mannen en vrouwen, staande op den beganen grond, op een platvorm tusschen de rotsen en een in de rots uitgehouwen trap, die naar dit platvorm voert. Allen zijn gekleed in een soort van Italiaansch landscostuum, dat wel schilderachtig staat en stellig een prettigen indruk zou maken, als de menschen die er in zaten, er niet zoo verduiveld leelijk en opgedirkt uitzagen. Het valsche haar is bij bijna allen duidelijk te zien en geeft de hoofden een onnatuurlijke breedte en dikte, zoodat men onwillekeurig aan „bolle Willem” *) gaat denken.

En dat zingt maar, met gebaren, die wel in de allerlaatste plaats aan herders en landbouwers doen denken. De muziek begint dansmotieven te doen hooren, de voeten op het tooneel raken in beweging. Daar maakt zich een jong meisje uit de groep los, de dichtstbijstaanden vormen een kleinen kring om haar heen, en ze gaat, al zingende een dans uitvoeren. Van den zang is niets anders te begrijpen, dan dat het lied uit enkele coupletten bestaat, met een refrein, dat de anderen telkens uitlokt, zonder eenige merkbare opwindning en met houdingen als zoutpilaren, in de handen te klappen en „O! Ho!” te roepen.

Als het jonge meisje haar lied heeft uitgezongen, verdwijnen alle andere mannen en vrouwen van het tooneel en blijft ze alleen over. Ze gaat zoekbewegingen maken, met uitgestrekte hals- en hand- en armzwaaiingen als tastte ze in 't donker. Volgens het programma heeft ze een rond jaar geleden haar geliefde verloren, dien ze sedert achter elken boom en elken struik hoopt te vinden. Ze doorsnuffelt alle hoeken en gaten van het tooneel, bestijgt den trap, en zoekt den haar onnaspeurlijk blijken man. We krijgen den indruk, dat dit het geheele jaar lang haar eenige bezigheid is geweest. †)

Zoo verdwijnt ze langzamerhand achter de coulissen.

Tegelijkertijd komt er van den anderen kant van het tooneel een manspersoon op, min of meer zonderling — maar schilderachtig ultgedoscht. Een zwarte hoed met breeden slappen rand, roode jas, bruin vest en daarboven een zwart dasje, op zijn anarchistisch geknoopt, gele broek, blauwe kousen en zachte schoenen in klompen, waar het stroo aan alle kanten uitsteekt, niettegenstaande we in 't hartje van den zomer in een der zuidelijke landen van Europa zijn, ziedaar 's mans kostuum.

Die vent zoekt waarachtig ook al. Met arendsblik en krommen neus speurt hij om zich heen, zijne beenen geen oogenblik recht, maar steeds gebogen. Met een sprong is hij achter de coulissen vandaan gekomen; met een sprong is hij ook weer verdwenen. Zoo komt hij tenslotte sprongsgewijs en onder teekenen van een ontzettenden angst voor

*) Noot van den zetter.

„Bolle Willem” schijnt hier te zijn Willem V^e. Welke onbeduidende menschen, die niets voelen voor Oranjestad, Koningin en Vaderland, Willem I, II, III... X^e, onwankelbare trouw, Neerlandsch bloed, en hiep hiep hoera — aldus noemen.

†) Noot van den corrector.

Geachte schrijver vergist zich hier dierlijk, daar in de hier bedoelde opera, eerste bedrijf geen man, doch slechts een geit gezocht wordt. De man zoekt ze pas veel later.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

zoude schaden. Ik zal hieronder 't een en ander vertellen, op eene wijze, die u niet doet vermoeden het goede wat er wezenlijk in was. Het meer belachelijke draai ik u voor het oog.

Maar nu komen we toch eens werkelijk tot de opvoering zelf. In enthousiaste stemming gekomen over het „Vive Schijndel”, dat ons zoo plotseling terugvoerde in de geliefde geboorteplaats van een onzer mederedacteurs, zagen wij met eenige spanning het optreden van den wijdvermaarden Tinus Kolenschop tegemoet. Plotseling daar was hij er, die ouwe goeie Kolenschop (de naam vermoedelijk gekozen omdat de kinderen dan Kolenschoppies zouden kunnen heeten). Hij ventte lucifers langs de boshcoulissen en zong daarbij zijn weemoedig lied dat in tragi-komischen toon de herkomst vermeldde van zijn bijnaam Tinus nooit-te-vreden. Wij kwamen werkelijk in een gemoedelijke humorstemming. Onzen hartelijken lach trachtten wij niet te weerhouden en wij werden bijgestaan en gevolgd door het verdere publiek.

De nachtwacht brengt ons niet uit den stijl van het voorgaande. Onze buurman vertelde ons met eenigen omhaal, dat dit een der sterren was van het gezelschap C Dur, iemand, waarop de hoop der Hoorners was gevestigd. Inderdaad, hier, maar voornamelijk in de latere stukken, waar

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 7 DECEMBER 1905. No. 10.

het voetlicht. Dan vliegt hij met volle vaart op de deur van een hutje toe en rolt er binnen. Het programma heldert ons 's mans zonderling gedrag op: hij is bang voor spoken.

In de hut doet hij eerst zorgvuldig den grendel op de deur, blaast en hijgt, om wat van den angst te bekomen en neemt dan een doedelzak, die geen geluid wil geven. Het orkest zorgt voor de muziek. Zoo zit hij eenigen tijd te blazen, waarin hij langzamerhand verdiept geraakt, zoodat hij in mijmerende houding tegen zijn doedelzak begint te ja-knikken. Tenslotte gaat hij zingen en hooren we een goed voorgedragen lied.

Intusschen is de zoekende jongedame weer voor den dag gekomen; ze hoort het gezang in de hut, steekt een wijsvinger omhoog en spitst de ooren. Ze zoekt eerst nogeven naar de plaats van herkomst, en stuift dan op de hut toe, waarna ze de gegrendelde deur openloopt en waar ze tot groote ontsteltenis van den zanger vrijelijk binnenvliegt. Hij ziet haar voor een spook aan en valt over de leuning achter zijn stoel, waar hij op knieën en handen ligt te steunen en te kermen. Zij staat in fiere, gebiedende houding met uitgestoken rechterarm en roept: „en core, en core, en core!” Dit zijn nagenoeg de eenige verstaanbare woorden in het heele stuk.

Na eenigen tijd overwint hij zijn vrees in zooverre, dat hij zijn doedelzak weer opneemt en gaat blazen. Het orkest valt te vroeg in: we hooren al een paar tonen voor hij de trompet aan zijn mond heeft gezet. De muziek schijnt hem tot bedaren te brengen en hij geeft teekenen, die doen besluiten, dat zijn wantrouwen verdwijnt. Zij gaat achter hem staan, komt steeds dichterbij en tenslotte vallen beide, wang aan wang, in slaap, waarbij ze van haar staande houding niet het minste bezwaar schijnt te ondervinden.

„Zoo'n flikker!” hoor ik iemand op 't schellinkje roepen...

Daar verschijnt er een derde op het tooneel, een man. Welke zijn maatschappelijke positie is, is niet duidelijk te zien. 't Kan een ridder zijn en ook een landlooper, wellicht een verlopen ridder. Hij draagt een pruik met lange ravenzwarte krullen, een valschen rooden baard, en om de fiere leden een langen Spaanschen mantel, die een paar leelijke kromme beenen onbedekt laat.

Hij treedt op de hut toe en klopt aan, de slapenden worden met schrik wakker, de jonge dame vlucht in onverklaarbaren angst door het venster. De fiere man treedt binnen, de hutbewoner valt nog eens achter zijn stoel, ditmaal lang uit op den grond. De climax is schoon!

De fiere spreekt met breede gebaren, veel pathos en een leelijke diepe basstem. De hutbewoner komt weer tot bedaren en speelt ditmaal wakker blijvend, een deuntje op zijn doedelzak, waarin een gat als een vuist blijkt te zitten, dat in een onbewaakt oogenblik voor het publiek zichtbaar wordt. Als zijn lied uit is, vangt hij een gesprek aan met den langen fiere en slappe. Het verhandelde schijnt hoogst

wij nog dikwijls gelegenheid hadden hem te zien en te hooren, was hij die lof waard.

Tot nog hadden de boshcoulissen een zekere standvastigheid vertoond. Er kan in de vrije natuur zoo veel gebeuren wat in kamers niet altijd te pas komt, terwijl in een bosch de fantasie vrijer spel heeft dan in huis. Maar het spreekuur van den dokter maakte een uitzondering. De donkere nacht blikte door de ruiten in plaats van door losse boomgroepen. De intrige berust op een grap van den dokters knecht, die van de afwezigheid des heeren dokters profiteert om zijn spreekuur even waar te nemen. Men is genoeg met dergelijke intriges vertrouwd om te begrijpen dat de meest wanhopige vergissingen de meest chaotische verwarringen van die voor den oningewijde zoo onschuldige streek het onvermijdelijk gevolg zijn. Als dan eindelijk de knecht in wanhoop staart op de puinhoopen van zijn grapje, voelt hij zich gedrongen zich van het leven te berooven. Maar de hemel had het anders beschikt. De dokter had een flesch wijn zeer doelmatig voor voorkomende gevallen met een etiquet vergif voorzien. Werkelijk alleraardigst werd de stervens (eigenlijk bedrinkings) scène gespeeld, waar de ongelukkige lijder, voelende dat hij flink dronken begint te worden, verfoeilijk met oogen draait en plechtig uit-

ernstig; ze zitten bijna met de neuzen tegen elkaar, en een geheim wordt uitgegalmd met fluisterstemmen die in den foyer hoorbaar zijn. De donder rommelt in de verte en een prop zilverpapier vliegt bij wijze van bliksem over het tooneel. De elementen werken mee, om duidelijk te maken, dat daar in de hut een vreeselijk geheim wordt geopend. En dat zal wel, want we begrijpen er althans dit van, dat de lange fiere en fraaie hij is, die door de zoeven ontvluchte jonge dame wordt gezocht.

Als het gesprek uit is, valt het scherm.

* * *

Tweede Bedrijf. Nacht in een woud. Op den achtergrond de maan, die het tooneel met een helderen stralenval overgiet. De zoekende jonge dame en de fiere op den voorgrond; ze zingen elkaar toe. De zang maakt indruk, ze is werkelijk zeer goed. Ik laat mijn oogen eens over het décor dwalen; ondanks de gebrekkige hulpmiddelen heeft men hier een vrij voldoende resultaat gekregen. De coulissen, die boomen voorstellen, zijn opengewerkt; de takken en bladeren zijn uitgesneden. Ik kijk naar de maan. Ze is wat klein, maar maakt toch een aardig effect. Maar wel verduiveld, wat is dat? Ze schuift met een schok plotseling ongeveer een decimeter in de richting van den linker benedenhoek van het tooneel. Dus een maan die in 't Oosten ondergaat! Dat is sterk. Na vijf minuten is ze al een flink eindje opgeschoten. Een oogenblik later schijnt ze in de boomen, midden tusschen de bladeren en takken te zitten. Nu wordt het me al te kras en ik proest van het lachen, tot groote verontwaardiging van het omzittende publiek, uit welks oogen ik het verwijt van slechte schouwburgmanieren lees.

Al mijn ernst is nu voorgoed naar de maan. Een oogenblik hoop ik nog, te kunnen genieten van de muziek, maar er is geen denken meer aan. Ik ben langzamerhand te critiek gestemd geworden en zie telkens iets ridicuuls in de mis-en-scène, de kleeding en de gebaren.

Op het einde van het derde bedrijf is de bewuste zoekende jonge dame levensmoede geworden en ze wenscht zich van kant te maken. Zij springt van een brug in de Rhône, die toevallig over het tooneel stroomt. In het parterre houdt men zijn hart vast; een der andere dames zit te snikken. Maar wij, ongelukkigen, die voor ons beetje geld zoo hoog zitten, we zien de zelfmoordenares na haar sprong op handen en voeten achter de coulissen kruipen. Het effect laat zich denken.

En dan tenslotte al die lijken en de Rhône! Kan men zich vreeselijker dramatisch effect voorstellen, waarde lezer, dan die lijken, dooie mannen en dooie vrouwen, eens fier, krachtig, zelfbewust, of liefdallig, schoon van aangezicht en schoon van gemoed, — en nu met afgesneden levensdraad geworpen in de breede, woeste, onverzadigbare rivier, waarin ze een nooit te ontdekken graf hebben gevonden? Het werd doodstil in de zaal, een koude huivering doorvoer het meelevende publiek, zoo hier en daar hoorde ik een snik, toen het eerste lijk kwam aandrijven. 't Was een vrouw, blijkbaar reeds op leeftijd, maar toch eene vrouw, eene moeder wellicht. Als om het effect te verhoogen, ging haar voorbijrijden gepaard met een ijselijk gepiep. Ik dacht een oogenblik, dat ze in haar laatsten slaap nog te tand-

roept: Ik wist niet dat de dood zoo heerlijk was. Met deze bemoedigende gedachte vervuld, zien we de dokter binnenkomen met eenige traditioneele Engelsche lieden, die op het tooneel altijd juist te rechter tijd optreden om nog een door hun optreden om nog even door hunne taalstandvastigheid de herrie nog te vermeerderen. Ook hier lieten zij zich niet onbetuigd.

Het scherm valt; de voeten stommelen, de stoelen schuifelen en knarsen, het stemmengegons steekt langzaam op als een nachtwind door elzenboschjes en gaat over in een onverstaanbaar, desniettemin alles overschreeuwend praatrumoer. Het was pauze.

Gedurende de pauze verlieten we de nu wat zwoele zaal en begaven ons in den nacht daar buiten.

De hemel, welke zeer helder was, koepelde zich wijd over onze hoofden, de lichten der sterren waren als stille broertjes bij de lichtjes die uit de kneuterige huisjes van de Hoorn ons tegenknipten.

Wij traden het voetpad rechts van het watertje af.

De weg was smal, zoodat wij achter elkaar moesten loopen.

Wij schenen zwart in den verlichten nacht, en leken wel roovers die op buit uitgaan, één stil vooruit, wat schuivend

knarsen dreef van woede over de rake klappen van het noodlot, maar spoedig werd de oorzaak me duidelijk. We zaten hoog en daaraan was het te danken, dat wie iets ronds en draaiends in het oog viel. Ik zag een spaak, weer een, nog een . . . ze lag dus op een wagentje, dat over het tooneel door den voorbijschietenden stroom getrokken werd. De assen hadden toch wel eens gesmeerd mogen worden!

Nu we dit hadden opgemerkt, was onze aandacht gespannen. Het lijk was achter de coulissen verdwenen, en even later hoorden we een snorrend en knarsend geluid: het wagentje werd weer naar den anderen kant van de schermen getrokken. Men kon de lijken toch ook niet tegen den stroom in laten drijven en blijkbaar bezat men maar één stuk van het drijf materiaal. Toen de volgende doode verscheen, werd het ons te machtig. Lachend verlieten we de opera, waar we een méér dan genoeglijken avond hadden doorgebracht.

M.

Apollo-uitvoering op Woensdag 6 Dec.

Zooals waarschijnlijk nog niet veel in dit weekblad geschied zal zijn, is het mij mogelijk — dank zij de welwillendheid van het Apollo-bestuur — dit verslag op den avond zelf te maken. Het stond ons namelijk eenen tafel toe. Deze tafel is naar schatting breed 1,15 meter en 1 meter lang of omgekeerd.

't Is op 't oogenblik nog vroeg.

De zaal is niet half gevuld, al stroomt het in schier onafgebroken rij naar binnen.

Aan den ingang merk ik op eenige jongelui in rokken, mijne ervaring en de blauwe strikken zeggen mij: het zijn ceremonie-meesters.

Ik lette zooveel op hoe een van hen eene familie Ma, Pa, dochter binnenleidde; ik moet zeggen in één woord keurig. Zulke sierlijke handbewegingen deden vermoeden, dat hij het niet voor de eerste maal deed.

Het podium begint zich te vullen.

Ik hoor die bekende blerrende, blazende geluidens, die verraden, dat de toonhoogte beproefd wordt.

Hieronder eenige indrukken:

Zacht getemperd rose: het licht, vol bonte mengeling en vlug gesnap: de zaal (niet kwaad te vergelijken met een papegaaienkooi in Artis), vol dof gedrens en scherp hobo-gepiep (A-a): het tooneel; vol gracie: de dirigent. Ik wacht in stille verrukking op de volle harmonische accoorden die straks van Apollo's lippen zullen ruischen. Hij begint altijd met Io-Vivat.

Het plafond draagt de namen Jan Boers, Nicolaï, Verhulst Zweers, Van Rennes en Richard Hol. Werkelijk een hete-

om niet over koolstronken of graszoden te vallen, de anderen als trouwe trawanten achter hem aan.

De boomen stonden kantfijn langs het vaartje, dat zil-verblank in 't maanlicht lag; de beperktheid van ons zien in 't schaarsche licht maakte de niet ver af zijnde voorwerpen tot geheimzinnige klompen waar tusschen wij de vreeselijkste spelonken en holen vermoedden.

Wij gingen het bruggetje dat een honderd meter van het caféje ligt over, en stonden nu in bewondering voor het manelichte vijvertje. Het is een wonderlijk licht, droevig drijven een paar groen omkorste oude boomen op de kleine golfjes, de kanten zijn donker en langs den rand staan star de bladerlooze boomen en laten achter zich niets zien, dan een bedekkenden grijzen nevel.

't Geheel zeer rustig en zeer mooi.

Wij keerden na eenigen tijd terug, en stapten weer op het nu gezellig blinkende licht van 't caféje aan, we moesten door buitenstaande pratende en rookende boeren heen dringen, kwamen daarna weer binnen in de nu met rook gevulde gelagkamer.

Niettegenstaande het verzoek „niet rooken voor de pauze” was toch hier en daar een stiekum sigaartje verorberd als voorproefje van de sigaren, die komen zouden.

Met eenig volhardingsvermogen is het ons echter gelukt den geheelen avond tot half één, de van dikken rookwalm zware atmosfeer met onze oogen te doordringen. Echter tot

rogene massa, meer een „Elck wat wils,” dan een diepe vereering voor ware meesters te kennen gevend.

Stil, men gaat spelen!

't Is de symphonie G.-dur van Haydn.

Zooals alle muziek van Haydn is ook deze niet zwaar, gemakkelijk te begrijpen.

Ofschoon misschien wat uit den tijd en niet meer geschikt voor onze door brommende en snorrende, krijschende locomotieven, treinen, stoomfluiten enz. verscheurde ooren, is zij toch van een eigenaardig frissche bekoring. Zij doet mij denken aan een korenveld.

De zon schijnt helder, geel brandt het koren tegen de lucht, een enkel blauw bloempje kleurt er tusschen, roode papavers verscherpen de tinten.

Een zachte lentelucht gaat door 't al.

Ik sta op een heuvel en kijk.

Beneden mij golven de korenvlakken in de suizing van winden.

Deze soldaten-symphonie doet in 't minst niet denken aan oorlog of bloed.

Een soldaat op een bank in 't zonlicht kust zijn liefje, dat hij met een arm omvat, de andere arm heft een kruik gerstebier in de lucht.

Een kameraad zingt een vroolijk vreemd lied; dáar is het krachtig, daar dweepend.

Stil, 't zijn de strijkers van Apollo.

Tjing, tjing, tjingeling tjing; en dan in echo tjun, tjun, tjunneluntjun, tjunnelun.

Ik wilde dan maar zeggen, dat Apollo zeer verdienstelijk speelt, laat ons niet zeggen boven verwachting, maar toch zeker boven peil.

De blazers zijn wat hard. Ze willen toonen wat ze kunnen — neemt het hun niet euvel.

Dirigent Van de Wall heeft eer van zijn werk.

Gaat 't verdere in evenredigheid, dan wordt het een goed concert — ofschoon men nu niet moet denken dat alles vlekkeloos is. — Maar 't komt er meerendeels pittig uit.

Daar zingt een viool — héel even — en de fluit.

Wat moet de hemel schoon zijn — met zijne serafijnen — die spelen, blazen pijpen.

ik wou dat ik in den hemel was

En mijn bed van notenbalken was.

Nu is het uit.

Een welverdiend applaus huldigt de spelenden.

Den heer D. de Iongh kunnen wij niet anders dan onzen oprechten dank brengen, voor zooveel diep gevoelde, en foutloos ten toon gespreide kunst. Het was werkelijk piano-spel, zooals wij het van vele beroepsartiesten niet hoorden. Niet alleen brengen wij hier onze hulde voor het spel van den heer De Iongh, maar zeer zeker ook voor de bereidwilligheid waarmee het oud-bestuurslid Apollo ten dienste stond, en zoo blijk gaf nog veel voor ons Delftsch Muziekgezelschap te voelen. Nogmaals onze oprechte hulde.

wij er aan gewend waren behoefden wij slechts te luisteren want de eerste 3 nummers waren toonkunst, die onze stemming weer geheel omkneedde.

De „ster” verscheen weer in „Feest op 't durp”, een voordracht, die natuurlijk en ongedwongen werd ten gehore gebracht, gevende een aanspraak tot een nieuwen burge-meester.

Na nog een voordrachtnummer kwam weer een tooneel-spel aan de orde, dat ditmaal in hooge mate onze belangstelling gaande maakte, doordien er eenige studenten in ten toonele werden gevoerd, gespeeld door onvervalsche gehuchtelingen uit den Hoorn. Hoewel het ons natuurlijk eenigszins droef aandeed, te zien, hoe onze rasgenooten tegenover een oud-Indisch officier aan het kortste eind trokken, waren wij toch in de gelegenheid, een tooneel-spel te zien van een soort, als wij zeker allerminst in dit verlaten oord hadden verwacht.

Waarom nog de verdere nummers te bespreken; het geheele programma gaf ons overwegend dezen indruk, dien wij elkaar uitwisselden op onzen fantastischen tocht huiswaarts langs het stille vaartje:

Hoe is het mogelijk, dat in zulke eenvoudige menschen, zulk een merkwaardig talent huist om zonder eenige pretentie, zonder eenige aangeleerde techniek, in de volle natuurlijkheid hunner eenvoud iets te geven op het gebied van voordragen en tooneel-spelkunst, waar juist door dien eenvoud eene bekoring van uitgaat, groter dan veel, wat wij zien van bekende figuren uit onze tooneelwereld ons kan geven.

V. B. EN ZOONEN.

Vervolgens moeten wij allen, leden van het D. S. C., onzen hartelijken dank uitbrengen aan een dame, die zoo welwillend was hare beste krachten voor Apollo beschikbaar te stellen. Mej. Betsy Schultze oogstte een welverdiend applaus met hare voordracht.

Ik geloof niet dat mej. Schultze op de hoogte is waarop men en ongetwijfeld ook zij zouden wenschen, dat zij was; maar daar deze celliste nog zeer jong is, twijfelen wij er niet aan of de gewenschte meerdere diepte in haar spel zal komen.

De pauze verliep als gewoonlijk. De Pers was helaas genoodzaakt hare belangrijke stukken zonder toezicht te laten.

Het zou ongetwijfeld wenschelijk zijn dat het Apollo-bestuur hiertoe de noodige maatregelen voor 't vervolg nam.

Na de Pauze ouverture „don Juan”. Ook hierin toont zich het orkest slagvaardig. Ons lijken de tweede violen het minst, maar 't geheel is van loffelijken klank.

Hierna hadden wij weer het voorrecht den Heer De Iongh te hooren. Hij speelt met goede techniek en met gevoelden voordracht.

't Eenige wat ik zou willen aanmerken is een soms wat onverzorgd zijn van enkele onderdeelen, van een zekere ruwheid die echter aan de omstandigheden kan moeten geweten worden.

Den Heer De Iongh bracht een krans de verzekering van de erkentelijkheid der Apollo-leden.

De groote instemming der zaalbewoners noopte den Heer De Iongh tot een toegiftje, dat mede zeer de toejuiching verwierf.

De Preluden van Brucken-Fock zijn m.i. stukken die meer eischen dan ze geven — althans kon de voordracht van den heer De Iongh ze niet zeer na tot mij brengen.

Brucken Fock is zonder twijfel een eerbiedwaardig kunstenaar, een van die weinigen, die hier in Holland iets meer presteeren, dan dat van alle dagen, maar ik geloof dat men al een zeer groot kunstenaar moet zijn, ze naar behooren weer te geven. Frühlingsrauschen van Sinding is te zeer bekend, om er bij stil te staan, het werd zeer goed gespeeld.

Mochten vorengaande opmerkingen soms doen denken, dat wij het spel des Heeren de I. niet apprecieeren, zoo moeten wij getuigen, dat ons ongeveer geen dilettaant bekend is, die bereikte wat hij ons te hooren gaf.

Hierna speelde Mej. Schultze melodie van Glazounow en Prelude van D. Popper. Ook hierin toonde ze haar groote techniek, echter moeten wij niet vergeten dat techniek ofschoon onontbeerlijk haast, toch niet de hoofdfactor mag uitmaken.

Mej. S. had zeer veel succes en moest een toegiftje geven.

Tot slot mochten wij, o contradictio in terminus, een „vorspiel” hooren, al was het dan van een 3e acte. Wagner's Lohengrin is te welbekend, dan dat ik daar nog over behoef uit te wijden. Ik had echter gaarne wat beschaafder koper gehoord, ook het zoo fijn bedoelde tremolo kwam niet steeds tot haar recht. Het is echter een stuk dat niet alleen door zijn bekendheid, doch ook door zijn zware, romantische opzet pakt, en met volle borst stemden wij in, in het zoo welgemeende bravo! dat uit veler kelen klonk aan het eind van dit zoo welgeslaagde Concert.

Dit verslag, dat geheel en woordelijk onder 't concert zelf is geschreven, vertoont hiervan natuurlijk de onvermijdelijke en tastbare fouten.

Ook zijn wij, 't spijt ons, den traditioneelen verslaggeversstijl niet altijd ontvlucht. Voor ditmaal vragen wij het geachte lezende deel der menschheid nederig excuus — wij konden niet anders.

Muziek is zoo vreemd ding.

Hebben wij een ziel, zoo grijpt ze er in en prikt en woelt en draait uw wezen om en de omme — en hebt gij geen — welnu zij doet u denken, dat gij er een hebt.

De muziek is daar om ongelukkigen te troosten. Doet zij dit niet, zoo mist zij hare roeping en wordt leelijk.

Muziek die u niet opwindt is slecht.

Schrijf ik dus onder muziek dan is het of mij onmogelijk het goëd te doen (bij mooie muziek) en — is het mij mogelijk, dan mag ik niet zeggen wat ik meen — want ware het mogelijk dat Appollo iets leelijks deed? Immers neen.

MINERVA en APOLLO.

Schouwburg-bezoek.

Aangezien gebleken is, dat men nog steeds onvoldoende bekend is met de voordeelen, die toegestaan worden aan de leden van het D. S. C. bij het bezoek aan voorstellingen in den Stads-Doelen, wenscht de Stem- en Schouwburg-Commissie er op te wijzen, dat:

- 1° bij vele voorstellingen, o. a. die van het Rotterdamsch Tooneelgezelschap, Directeur Van Eysden, de Corpsleden toegang hebben tegen verminderden prijs;
 - 2° voor de Corpsleden steeds worden vrijgehouden de drie voorste banken in de midden-ruimte, zoo mogelijk ook de stoelenrij daarvoor.
- Men behoeft dus geen plaats te bespreken.

Kaarten zijn verkrijgbaar aan het buffet der Societeit Phoenix.

De voorstellingen worden o. a. aangekondigd in de voorhal der Societeit Phoenix op de deur der voorzaal; ook zooveel mogelijk in het Studenten-Weekblad.

Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie,
D. W. VAN DAM,
Secretaris.

Bericht.

Onzen welwillenden lezers verzoeken wij een oogenblik hunne gedachten terug te leiden op de tentoonstelling Amateur-Fotografen.

Als prijs ter aanmoediging was door den heer G. behaald een kooitje Tieler sijsjes.

Ze waren lichtgeel en wat magertjes, hunne kopjes koekeloerden weemoedig uit de veertjes.

't Was dierenmishandeling.

Mevr., bekend beschermster van vinkjes, sijsjes, puttertjes, mishandelde paarden en straathonden, aanzag het en wist dadelijk daarop van den welwillenden heer G. te verkrijgen dat zij de sijsjes kreeg ter liefkozing en zij den genoemden heer in plaats een andren prijs mocht geven.

Afgesproken. Gedaan.

G. is nu in 't bezit gekomen van een doos met chocolaadjes. Op 't deksel: plaatje met vier poezen loerend op 1 sijsje.

Men mompelt van heerlijke braadlucht in Mevr. . . 's keuken. Dit is echter een logen.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFT.

Op de corpsvergadering van Vrijdag 1 December zijn benoemd tot Eereleden van den Senaat de heeren:

J. H. TELDERS.
R. VER LOREN VAN THEMAAT.
W. J. MODDERMAN.
C. G. ROMMENHÖLLER.
H. G. GENTIS.

Benoemd tot verificateurs van de vereeniging Odin de Heeren:

J. W. MAAS.
F. H. DE FREYTAG.
J. VUYK.

Bedankt voor bibliothecaris van de Societeit Phoenix:

J. J. SCHALY.

AMSTERDAM.

Door den Gemeenteraad van Amsterdam is, buiten de voordracht van Curatoren om, tot opvolger van Prof. Mr. M. W. F. Treub, als hoogleeraar in de Staathuishoudkunde en Statistiek, benoemd Mr. Dr. Van Embden, redacteur van het „Sociaal Weekblad” en oud-leerling van Prof. Treub.

Door Curatoren waren aanbevolen de heeren: Mr. C. A. Verrijn Stuart en Mr. D. Blom.

Bij de eerste stemming verkregen: Mr. Verrijn Stuart 12, Mr. Blom 6 en Mr. Dr. Van Embden 8 stemmen, zoodat herstemming noodig bleek. Daarbij verkreeg Mr. Verrijn Stuart 11, Mr. Dr. van Embden 13, Mr. Blom 4 stemmen,

zoodat nogmaals herstemming noodig bleek, thans tusschen de beide eersten.

Bij deze herstemming verkreeg Mr. Verrijn Stuart 11, Mr. Dr. Van Embden 15 stemmen, zoodat laatstgenoemde dus verkozen was.

CORRESPONDENTIE.

Aan JAN VAN 'T GRACHIE. — Uit een oogpunt van aethetica is uw gedicht niet geplaatst.

Aan FL. — Uw stuk werd niet geplaatst wegens den nonchalanten vorm, waardoor wij debat voorzagen op allerlei ondergeschikte punten. Een beter, zorgvuldiger geredigeerd artikel zou voor opname in aanmerking kunnen komen.

Aan J. A. PRINS. — Uw stukje kwam ons minder geschikt voor tot plaatsing.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 8 December. Ned. Tooneel: „De wereld waarin men zich verveelt”; 8 uur.

Zaterdag 9 December. Fransche Opera: „Véronique”; 8 u.

Zondag 10 December. Fransche Opera: „La mascotte”; 2 u.
Fransche Opera: „Les Huguenots”; 8 uur.

Maandag 11 December. Fransche Opera: „La vie de Bohème”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 8 December. Tivoli-Schouwv.: „De levende brug”; 8 uur.

Groote Schouwv.: „Kunstlievende dames”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

HOTEL „CENTRAL”, Café-Restaurant. Wijnhaven 7.

„LUCAS BOLS” Oude Jenever.

„WIJNANDS FOCKINK's” Half om Half.

SPATENBIER. — BUDWEISSER URQUELLE.

W I J N H A N D E L.

Prima qualiteit tegen concurreerende prijzen.

Gemeubileerde Kamers.

Aangeboden in DEN HAAG, in de onmiddellijke nabijheid van het Hollandsche Spoor: **nette, ruime gemeubileerde ZIT- en SLAAPKAMERS**, met en zonder pension.

Adres LIMBURG STIRUMSTRAAT 40, DEN HAAG.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

ANTIQUITEITEN

Oudheden in Delftsch Aardewerk en Porcelain.
Oud Zilver, Koper en Tinwerk.

ANTIEKE MEUBELN.

GEERWEG 10,

eerste huis van af de Annastraat, DELFT.

Passage-Bureau

J. DE KUYSER & ZONEN,

Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij „Nederland”,
via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor verzending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

AANBEVELING tot het
verhuren van Piano's en Orgels.
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6.

HEDEN VERSCHEEN:

De Trappenbouwer.
Het Trapteekenen, maken en stellen

DOOR

JOH^s. VOETBERG,

Directeur eener Ambachtsschool.

40 Platen in Portefeuille.

Uitvoerige beschrijving van het teekenen, maken en stellen van trappen.

Prijs / 8,—.

Men vrage het uitvoerige prospectus aan.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel J. WALTMAN Jr., Delft.

Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
Binnenwatersloot.

VOORHANDEN:

Petite Larousse illustré

Nouveau dictionnaire publié, sous la direction de Claude Augé.

**5800 Gravures.
130 Tableaux.
120 Cartes.**

1664 bladzijden. Gebonden **f 2,75.**